

Ἡ συμμαχία μας αὐτὴ σὰς ἤλεε σὰν φρουρῆτι,
καὶ φτοῦ κι' ἄλλ' μελιλάβερον ὁ κείνον τὸν σερῆτι,
ὅπου σὲ τοῦτο πιστὶν
δὲν ἔδωσ' ἔλαχίστην,

ἀφοῦ κι' ὁ Στάλος κατ' αὐτὰς σὸτὸ Φάλλρο γυμναζέται
κι' ἀπὸ τοὺς βρόντους τοὺς βαρεῖς καθένας μας τινάζεται,
κι' ἔγωγ' ποὺ λὲς ξαφνιαζομαι καὶ τὸ μεγάλο μου φρίττει:
ἐκ ρόβου μῆπως γαρμιοσθῆ καὶ τὸ δικό μου σπῆτι.

Ἡ νέα συμμαχία μας ἔλιπς δὲν εἶνε φροῦδη...
τρέμω τῆς μπόμπαις, σύμμαχε, καὶ λέω τὸ τραγοῦδι,
ποῦ τραγοῦδοῦσαν σὲ καιροῦς καὶ σ' ἐποχαῖς μας ἄλλαις:
βάλε τὸ πάπλωμα μπερὲ νὰ μὴν περνοῦν ἢ μπάλαις.

Κι' ἔγωγ' πηγαῖνω, σύμμαχε, γεμάτος φυσεκλήμα
μ' ἕνα τουφεκὶ Μάνλιχερ γιὰ νὰ σκοτώσ' ὄρτωμα,
κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρίγκηψ' εὐστόχως κι' ἀταράχως
'σκότωσ' ἔξῃται πέριξικς σ' τοὺς Πεταλιῶς μονάχως.

Ἡ νέα συμμαχία μας δὲν εἶνε παῖξε γέλα.
Φερ.— Χαῖρ ὀλά, χαῖρ ὀλά, Γκιζοῦρη παπαρῶλα.

(Ὁ Βεΐρης ἐσηκώθη καὶ μὲ δύναμι μεγάλη
τὸ τσιμποῦκι του τσακίζει σ' τοῦ συμάχου τὸ κεφάλι.)

Ὁ μουγγὸς ὁ μουστακάτος Κρήτης Ἀρμιοστής βαρδιάτος.

'Αφίνω γιὰ σ' τοὺς φίλους μου καὶ γιὰ σ' τοὺς ἰδικὸς μου,
'στούς γνωστικὸς, σ' τοὺς σιγηλοῦς, σ' τοὺς συντηρητικὸς μου.
Ἐνὸ καλά καθόμουκα κι' ἄφραμα σ' τὴν Αἰζίκα
μένας τῆς Κρήτης Ἀρμιοστής μου γράψανε πῶς ἔγινα,
κι' ἐκεῖνος ποῦ τὸ μάθανε μοῦ ἔλεε ποῦρ: ποῦρ:
πῶς μοῦ ἔλεε κελεποῦρ.

'Αφίνε, τὸ πουλάκι του
τὸ Τρικανταπυλάκι του
ὁ σιγηλὸς ψαρῶς,
φιλεὶ καὶ τὸν Στελλάκη του,
τὸν πρῶν Λιμυρῶς.

Σὰν ὄνειρο παράξω μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο
ν' ἀφήσω τὸν Τοπαλί μου, τὸν Νέγρη μου, τὸν Μπουτο,
κι' ἐκεῖνον τὸν Βοΐνη μου,
τὸν φίλο τὸν ἀσίκη μου.

Καθεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μου θὰ στακουροπηθῆ...
τώρα μοῦ βάζουν τρικαντό, μὲ ζῶνωιν μὲ σπαθί,
καὶ σὲ Παλάτκα θὰ περῆ Χαλέπας ὁ καιρὸς μου
καὶ διενθὶ στρατεύματα θὰ στέκουν σὺς ἀ' μπρός μου.

Θάγω καὶ χωροφύλακας πιστοὺς κι' ἰδιαίτερούς,
μὰ θάγω καὶ τὸν Μόνεκο καὶ τοὺς Καραμπινέρους.
Πῶς Ἀρμιοστή μ' ἔκανε δὲν εἶναι διόλου ψέμμα,
'μπορεὶ καὶ Πρίγκηψ νὰ γενῶ καὶ κἄτι παραπάνω,
κι' ἔγωγ' ποῦ πρῶτα πρόσκλησι' πρῶσεν ἀπὸ τὸ Στέμμα,
τώρα μὲ μιά μου προσταγῆ Πρωθυπουργὸς θὰ κάνω.

'Αφίνω καὶ τὴν στοργικὰ μου καὶ κλαῖω σὰν παιδάκι
καὶ πάω νάβρω τὸν Σκουρτῆ καὶ τὸν Μιχαλιδάκη.
Κι' ἂν φέρη κόσμον ἢ σιγῆ, κοίμω πῶς κι' ἔμας
πολλὰς φορὰς ἐκόσμησε μ' ἔξουσιῶν τιμὰς.

Καὶ σ' ὄποιο πάτε τσέλιγκα καὶ σ' ὄποια πάτε στοργικὰ
'λίγα νὰ λέτε πάντοτε γιὰ νάθε σεβαστοί,
καὶ μὴ τοῦ πρῖν τσοπάνη σας ξεχάσετε τὴν μουγγὰ,
ὅπου γιὰ τοῦτ' σήμερα τὸν κάνω Ἀρμιοστή.

Μὴ λησμονῆτε τῆς θερμῆς ἀγάπης μας τὸ χάδι,
καὶ τὰρ σ' τὸ μαντίλι μου
βάλετε κλήρους, φίλοι μου,
ποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ κάβαται σ' τὴ θέσι μου τὴν ἀδεια.

Γελῶ καὶ κλαῖω... τὸν «Ψαρῶς» καπνίζει τὸ φουγάρο...
ἐβούρκωσε τὸ μάτι σας καὶ μὲ κωτῆθ' βολῶ...
μαζ' ἰμοι καὶ τὰ σύνεργα τῆς ψαρκίης θὰ πάρω
γιὰ νὰ φερῶω κἀποστῆς Σούδας τὸ γυαλό.

Ἔγρα μόλα κι' ἔγρα λέσσα,
'στὰ εΨαρῶς εΨαρῶς μὲ βάζουν μέσα,
πέρουν τὸν μουστακάτῆ,
τὸν ψαρῶ, μὲ τὸ καλάμι,
ὅπου μέσα σ' τὴ Βουλῆ
σιγαῖν τὸν λέν ποτάμι.

Λύπη καὶ χαρῆς ἡμέρα
καὶ γιὰ μὲ τὸν Ἀρμιοστή,
ποῦ θὰ δείξω κι' ἔκει πέρα
τὶ βερῆκοον ἐστὶ.

Τὰ εΨαρῶς ποντοποροῦν,
ἀριβάρουμε σ' τὴν Κρήτη,
καὶ τὴν βράκα μοῦ φοροῦν
καὶ μὲ πῆν' σ' τὸν Ψηλορείτη.

Ζήτω, ζήτω, μοῦ φωνάζουν, καλὸς ὄριος, σπολλῆτη,
στρώνεται γιὰ μὲ τραπέζ' ὁτῆς Χαλέπας τὸ Παλάτι,
μ' ὑποδέχεται κι' ὁ Πρίγκηψ μὲ χαρὰ μὲ τὸν Λεμπέση,
ἔρχονται καὶ Τουρακαλάδες καὶ μοῦ βράζουσι τὸ φῆσι,
κι' οἱ Μινίστροι μ' ἀπορία μὲ κωτῆθ' ἀπὸ χαντά
κι' ὄλο' μπρός σ' τὸ τρικαντό μου στέκουν δίχως τρικαντά.

Ψάλλου ἀπὸ κάθε μέρος
τῆς καινούργιας καταστάτῆς,
σῶνε κι' ὁ Σκουρτῆς ὁ γέρος
κι' ἄλλο πλῆθος μὲ σκουρτῆς.

Κόμμα, ποῦψασε μαγιὰ,
κόμμα μου σιωπαλό,
κόμμα ποῦ καρδάμωσσε.

Φεύγω καὶ σ' ἀφίνω γιὰ,
κατευθῶ μοῦ καλὸ
καὶ καλεῖται ἀντάμωσας.

Μὰ μὴν κλαῖτε καὶ δὲν φεύγω πρῖν νὰ πάη τὸ μουρῆ...
γιὰ τὴν ὄρα πάω ψάρκα νὰ χερῶ σ' τὴν Μαδουρῆ.

Καὶ κωμωδοῖς νομῆλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆς.

'Αριστιδῆς ὁ Κουκούλης, ἑμπορὸς Ἀμερικῆς,
ἕνας κύριος μὲ γῆσοι καὶ τὰ μέλιστα γλυκῆς,
τὴν σεμνὴν Παναγιωτίτσαν ἐνωφεῖθ' τοῦ Διατῆρα,
πολυέπλετο κορίτσι μ' ὄμορφα καὶ χαρακτῆρα.
'Ὁ δὲ κύριος Τριφίλης, δὲ τοῦ πικρὴν Παναγιωτῆς,
ἀλλάξε τὸ στέφανό του, κι' ἔγιν' ἕνας γέμος πρῶτης.